

Anvendelsen af borgerlig Straffelov ved Danmarks Højesteret i Aarene 1933-35.

AF TROELS G. JØRGENSEN.

Da borgerlig Straffelov af 15. April 1930 traadte i Kraft den 1. Januar 1933, var der ved den Aaret forudskele Ændring i Retsplejeloven blevet indført en betydelig Indskrænkning i Højesterets Kompetence til Paakendelse af Straffesager. Ændringen af 1932 fortsatte og fuldendte en i 1922 begyndt Bevægelse bort fra Rpl.s oprindelige Princip om Landsretterne som den normale 1. Instans i Straffesager, idet al 1. Instans Behandling nu blev henlagt til Underretterne alene med Undtagelse af Nævningesagerne. Naar bortses fra Ankebehandlingen af sidstnævnte Sager, der kun stiller begrænsede Opgaver (og af de faa Sager fra Sø- og Handelsretten og Færøernes Ret) virker Højesteret følgelig kun som 3. Instans og gør endvidere kun dette, naar Justitsministeren med Hjemmel i § 966 har tilladt Sagens Indankning af særlige Grunde, navnlig naar Sagen skønnes at have almindelig Interesse eller videregaende betydelige Følger for vedkommende.

En Sammenligning med de nærmeste Aar forud for Indskrænkningen viser da ogsaa en betydelig Nedgang i de paadømte Straffesagers Antal.

I Kalenderaaret 1930 afsagdes Dom i 54 Straffesager, i Aaret 1931 i 75 Sager.

I 1933 var Antallet af Domssager om borgerlig Straffe-

lov 13 (deraf 3 Nævningesager), i 1934 var det 16 (2 Nævningesager), i 1935 var det 29 (10 Nævningesager). For Sammenligningens Skyld maa dog hertil lægges et Antal Sager om Straf udenfor borgerlig Straffelov, i de tre Aar henholdsvis 11, 11 og 18. Herved erindres, at Straffelovens almindelige Del anvendes udenfor denne. Endelig kan privat forfulgte Straffesager paa Grund af den paastaaede Erstatnings Størrelse have været indbragt for Landsret og paa almindelig Maade anket derfra eller med justitsministeriel Tilladelse taget til Behandling i 3. Instans.

Det blev i sin Tid fremhævet som mindre heldigt, at Indskrænkningen af Højesterets Kompetence, der staar i Forbindelse med den paatænkte Indførelse af Domsmands Medvirken i egentlige Straffesager, netop skulde falde sammen med Indførelsen af en ny Straffelov, hvis Indarbejdelse maatte antages at stille øgede Krav til Organet for Enhed i Retsanvendelsen. Det maa da haabes, at de Interesser, der knytter sig hertil, maa blive fyldigt varetaget ved Brugen af Ministeriets Meddelelse af Anketilladelser. Tallene fra de tre Aar — 10, 14 og 19 (idet der kan bortses fra Domssagerne udenfor Straffeloven) — viser i hvert Fald en Stigning.

Bevisbedømmelsen er baade formelt og reelt Æmne for Paakendelse. Den Omstændighed, at Bevisførelsen er middelbar, medens den ved Underretten og ikke saa sjældent delvis ved Landsretterne har været umiddelbar, har efter Praksis ikke den Virkning, at HR afstaar fra selvstændig Vurdering af afgivne Forklaringer m. v., saaledes at Resultatet kan blive, at en anderledes opfattet Sagssammenhæng lægges til Grund for Afgørelsen. Eksempel paa, at HR ikke har fundet Bevisgrundlaget tilstrækkeligt og derfor har udsat den endelige Paakendelse, indtil de afgørende Forklaringer var gentaget i Underretten og bekræftet med Ed, frembyder D. $\frac{3}{5}$ 1935. (Tiltalte havde faaet ud-

Forkortelser: HR = Højesteret, ØLR = Østre Landsret, VLR = Vestre Landsret, D. = Dom af Højesteret.

leveret en købt Ko under Foregivende af at ville betale næste Dag og paastod nu at have betalt ved Udleveringen). Medens ØLR havde frifundet, dømte HR derpaa for Bedrageri.

Som Afgørelser der hænger sammen med en anden faktisk Opfattelse og derfor kommer til et andet Resultat, kan nævnes:

- D. $\frac{9}{5}$ 1935: ikke Bevis for, at Ærefornærmelser var fremsat mod bedre Vidende; derfor ikke som ved ØLR straffet for Bagvaskelse.
- D. $\frac{4}{2}$ 1935: Tiltalte havde Føje til at anse sig for berettiget til at disponere, Forklaringen om hans Opfattelse af en vis Retshandel kunde ikke forkastes, derfor Frifindelse hvor VLR havde dømt for Bedrageri.
- D. $\frac{3}{9}$ 1934: antaget at Tiltaltes Ytringer til en Lærer var Trusler om at øve Vold mod ham i Anledning af hans Udøvelse af Lærergerningen, derfor straffet efter § 119, 1. Stk., medens VLR havde frifundet. Tillige præciseredes Sagens Omfang ved en Bemærkning om, at Tiltaltes Paabud til Drengen om trods Lærerens Forbud at forlade Skolen ikke omfattedes af Tiltalen.

Denne selvstændige Bedømmelse finder Sted, selv om der ikke, hvad hyppig er Tilfældet, er tilvejebragt nye Oplysninger efter den indankede Doms Afsigelse.

Som Afgørelser, beroende paa anden strafferetlig Subsumtion, kan nævnes:

- D. $\frac{16}{1}$ 1934: Tiltalte havde under Udpantning for Afgift og Bøde til Toldvæsenet skjult nogle Pengesedler. Medens VLR anvendte § 292, da det ikke var godtgjort, at den tidligere udpantede urealiserede Ejendom var utilstrækkelig til Kravets Dækning, fandt HR Straf for Skyldnersvig efter § 283 Stk. 1 Nr. 3 anvendelig, da Tilstrækkeligheden var usikker, hvilket maatte have staaet ham klart.
- D. $\frac{6}{2}$ 1933: Frifindelse for Tiltale for uagtsomt Manddrab i Forbindelse med Motorlovsovertrædelse, hvor VLR havde antaget førstnævnte Forhold.

- D. ²¹/₆ 1933: Tilegnelse af tabt Motorvognshjul af VLR anset for Tyveri, af HR for ulovlig Omgang med Hittegods.
- D. ⁵/₁₀ 1934: Flagning med Sovjetunionens Flag, hvilket ØLR ansaa straffrit, henført under § 104 Nr. 3.
- D. ¹²/₆ 1935: En fremsat Trusel af HR modsat ØLR anset at være af den i § 281 krævede Beskaffenhed.

For Nævningesagernes Vedkommende findes ingen Eksempler paa Ændringer af denne Art.

Hyppigere er Tilfældene af en ændret strafferetlig Vurdering i skærpende eller formildende Retning.

Fra Nævningesagerne, hvor Ændring i Straffen kun kan ske, naar Lovens Grænser er overskredne, eller Straffen staar i aabenbart Misforhold til Brøden, kan anføres:

- D. ²¹/₁₂ 1933 for Tyveri, Røveri og Vold, hvor Fængselsstraf forlænges fra 8 til 12 Aar (ØLR).
- D. ⁴/₄ 1935 for kønslig Omgængelse med 14-aarig Datter, hvor Fængselsstraf forlænges fra 6 Maaneder til 1 Aar (ØLR),
- D. ³/₉ 1935 for Fosterdrab med Samtykke, hvor Fængselsstraf forlænges fra 60 Dage til 6 Mdr. (ØLR).

Forsaavidt en klar Tilkendegivelse om Nævningernes Standpunkt foreligger, maa der udvises Loyalitet overfor denne. Rpl.s Regler om Nævningernes Adgang til at udtale sig om skærpende og formildende Omstændigheder giver ikke Retten noget klart Direktiv for Udmaalingen. Der kan være Holdepunkter for, at en Vedtagelse om formildende Omstændigheder sigter til specielle under Sagen fremdragne Fakta, men ellers maa den tages som en Tilkendegivelse om, at Straffen bør falde indenfor den nederste Del af Rammen, hvis Maksimum derfor indirekte ogsaa faar Betydning. At en Benaadningsansøgning ses at være indgivet, viser ikke, hvilken Benaadning der indstilles eller af hvor mange Nævninger.

Det er stemmende med en Tradition, der maa bunde i i noget typisk, at en ændret Skyldvurdering oftere gaar i skærpende end i formildende Retning ved HR.

D. $\frac{4}{4}$ 1933 om Dokumentfalsk, indeholdende Bedrageri for 200 Kr., idømte 6 Mdr. Fængsel i Stedet for 1 Aars Forbedringshus (VLR).

I skærpende Retning gik derimod følgende Domme:

- D. $\frac{27}{1}$ 1933: uterligt Forhold og Blufærdighedskrænkelse overfor 9—10-aarige Piger, Fgsl. paa sædvanlig Fængsel i 30 Dage forhøjet til Fængsel i 60 Dage (ØLR),
- D. $\frac{28}{9}$ 1933: Bedrageri ved at franarre flere Personer betydelige Beløb i »Indskud og Sikkerhed«, 60 Dages Fængsel forlænget til 4 Maaneder (VLR),
- D. $\frac{28}{11}$ 1933: Dokumentfalsk, Straffens Udsættelse bortfalder »allerede« da de legale Betingelser herfor mangede (VLR),
- D. $\frac{19}{10}$ 1934: Bedrageri ved gennem fingerede Ordre at franarre et Firma nogle Dunke Olie, 60 Dages Fængsel forlænget til 3 Maaneder (VLR),
- D. $\frac{20}{11}$ 1934: Dokumentfalsk m. H. t. en Række Dokumenter i bedragerisk Hensigt, 9 Maaneders Fængsel forlænget til 1 Aar (Færøernes Ret),
- D. $\frac{19}{12}$ 1934: Dokumentfalsk m. H. t. til Kvittering i bedragerisk Hensigt, 80 Dages Fængsel forlænget til 6 Maaneder (VLR),
- D. $\frac{20}{1}$ 1935: Samleje med 14-aarig Pige, 4 Maaneders Fængsel forlænget til 8 Maaneder (ØLR),
- D. $\frac{4}{2}$ 1935: Samleje med 14-aarig Pige, 3 Maaneders Fængsel forlænget til 1 Aar (ØLR),
- D. $\frac{4}{2}$ 1935: uagtsomt Manddrab og Overtrædelse af Motorlov, Bøde 200 Kr. uden Tab af Køretøjet forhøjet til 20 Dages Hæfte med Tab af Køretøjet i 2 Aar (ØLR).

Det vil iøvrigt ses, at naar en Ændring er sket, er der markeret en ret væsentlig Forskel i Udmaalingen.

Jeg gaar derpaa over til at omtale de Anvendelser, der i Dommene er gjort af specielle Bestemmelser i borgerlig Straffelov, forsaavidt Omtalen skønnes at have nogen Interesse. Rækkefølgen er Lovens §§.

D. $\frac{5}{10}$ 1934 gjorde Anvendelse af § 104 Nr. 3 paa Flag-

ning med Sovjet-Unionens Flag ved en københavnsk Ejendom paa 16 Aarsdagen for Sovjet-Republikens Oprettelse, hvilket altsaa ansaas som Overtrædelse af »Bestemmelser eller Forbud, som i Henhold til Lov maatte være givet til Værn for Statens Forsvars- eller Neutralitetsforanstaltninger«. Kgl. Resol. af 21. Decbr. 1833 — indskrænket m. H. t. dansk Flag ved Cirk. 2. Aug. 1854 — er en saadan Forbudslov, og modsat ØLR statuerede HR, at §'en efter sit Indhold ikke kan anses begrænset til kun at gælde under en foreliggende Krigssituation, men ganske i Almindelighed er anvendelig paa saadanne ved Lov forbudte Handlinger, som ved deres direkte eller indirekte Følger kan befrygtes at ville kunne skade den danske Stats Forhold til fremmede Stater, derunder Flagning med fremmede Nationers Flag. Herved kan tænkes paa Faren for saadanne Moddemonstrationer mod en Flaghejsning, som kan forstyrre det gode Forhold til vedkommende fremmede Magt. I Henhold til Lov Nr. 200 af 7. Sept. 1914 jfr. Bkg. 10. April 1915 havde der før Straffeloven eksisteret et strafbart Forbud mod Flaghejsning uden Tilladelse.

D. $\frac{1}{6}$ 1934 anvendte § 129, der forbyder at give offentlig Meddelelse om Forhandlinger indenfor offentlige Raad og Myndigheder, paa et Dagblads Referater af Udkastene til de saakaldte »Uroløve«, der var forhandlede paa et af Statsministeren til Droftelse af dem indkaldt Møde i Ministeriet mellem ham, Justitsministeren og Formændene for 4 Rigsdagspartier. Tvivlen angik, om Loven alene tænkte paa de i Lov- og Forvaltningsforskrifter omhandlede blivende Raad og Myndigheder, hvorom her ikke var Tale. Dette antoges ikke, og det bemærkedes, at det senere passerede, at Forslagene forelagdes Medlemmer af Rigsdagens Partier med Tilkendegivelse af deres fortrolige Karakter, ikke berettigede til at anse Forbudet som bortfaldet.

D. $\frac{1}{4}$ 1935 frifandt for Dyrplageri efter § 196 i et Tilfælde, hvor syge Katte var dræbt dels ved i en Sæk at slaa Katten mod en Mur dels ved at sparke den i en Dør

fastklemte Kat i Hovedet, idet Afgørelsen støtter sig til Erklæring fra det veterinære Sundhedsraad, hvorefter det afgørende maa være, om Dyrene straks bliver bevidstløse og ikke udsættes for unødige Lidelser, hvilket her antoges.

D. ²³/₃ 1934 frifandt en Tiltalt for Betleri efter § 197. Han havde stillet sig op i en Gaard i København og spillet paa Harmonika, som det maa antages for at faa Penge. Den Regel i Pl. 1. Juli 1799 § 126, der tidligere gjorde dette strafbart, men alene i København, som Betleri, er ophævet ved Lov om offentlig Forsorg Nr. 181—1933 § 334. Herefter maatte Spørgsmaalet være, om Spillet var uden Værdi som musikalsk Ydelse, saaledes at maskeret Betleri forelaa, men dette er ikke præsumeret og var ikke oplyst.

D. ¹²/₆ 1935 giver et Fortolkningsbidrag til § 281 (Afpresning). En Beskyldning fandtes at være »ærererørig« i den Betydning, hvori dette Udtryk her er benyttet, idet den lod en i Telefonselskabet ansat Formand befrygte, at hans Omdømme indenfor Selskabet vilde blive i væsentlig Grad forringet, naar det fremdroges, at han — dog uden egen Fordel — havde udlaant en Haandværker nogle af Selskabets Stiger, hvormed han havde Tilsyn.

Om Afgørelser under Straffelovens almindelige Del kan bemærkes følgende:

D. ²⁸/₁₁ 1933 fortolkede § 57 derhen, at der, naar betinget Dom er givet, og Straf for en ny inden Prøvetidens Udløb under retslig Undersøgelse taget Lovovertrædelse skal gives i en samlet Straf for begge Overtrædelser, ikke kan gives ny betinget Dom blot med Paaberaabelse af »særlige Omstændigheder«, men at sidste Overtrædelse¹⁾ ogsaa maa være uagt-som og kun strafbar med Bøde eller Hæfte. Hertil kan føjes D. ³⁰/₈ 1934, der i et tilsvarende Tilfælde med to Tyverier, hvoraf det første betinget var straffet med 100 Dages Fængsel, idømte en Fællesstraf, der, da Straffen for det sidste

¹⁾ Denne var Dokumentfalsk, der straffedes alene med Citat af § 172 jfr. § 171 uden samtidigt Citat af Straffebestemmelsen for det deri indeholdte Bedrageri.

Tyveri fandtes at burde bestemmes til 40 Dages Fængsel, blev Fængsel i 140 Dage. Den i § 32 givne Regel om de Tidsenheder, hvori Fængsel skal idømmes, ansaas altsaa uanvendelig i dette Tilfælde, hvor der blev gaaet ud fra, at den første Dom uden Moderation og iøvrigt ogsaa uden Efterprovelse skulde fuldbyrdes.

D. $\frac{8}{5}$ 1934 statuerede i Modsætning til ØLR, at der i Lovgivningen mangler Hjemmel til at gøre en efter Straffelov for Krigsmagten afsagt Straffedom betinget. Denne Lovs § 45 henviser vel til Anvendelse af de borgerlige Straffelove, men ved Straffelovstillægene af 1905 og 1911 havde man udtrykkelig ikke gjort Reglerne om betinget Dom anvendelige i militære Forhold, og efter deres Bortfald var der ikke Holdepunkt for en Ændring i Opfattelsen af Stillingen.

D. $\frac{22}{12}$ 1933 viser Anvendelse af Grundsætningen i § 88, om skønsmæssig Strafnedsættelse ved Sammenstød, paa 3 samtidige paadømte, privat forfulgte Sager om Ærefornærmelser, der straffedes med Hæfte.

Som Tilfælde, hvor anden Sanktion end Straf anvendtes, kan omtales følgende:

D. $\frac{31}{8}$ 1934, der anvendte Sikkerhedsforvaring paa to Recidivister i Tyveri; for den ene havde Retslægeraadet iøvrigt anbefalet Arbejdshus.

D. $\frac{28}{6}$ 1935 anbragte en 58-aarig ikke tidligere straffet Mand, der uterligt havde befølt en 3-aarig Pige, paa Sindssygehospital efter § 17 (Nævningesag). Han var af Retslægeraadet betegnet som lidende af aargammel Sindsygdом med Forrykthedsideer og farlig for Retssikkerheden.

D. $\frac{30}{8}$ 1934 dømte ligeledes en Sædelighedsforbryder overfor Dreng og unge Mennesker til Anbringelse i Sindssygehospital. Tiltalte, der var 48 Aar og tidligere havde vedtaget en Bøde paa 200 Kr. for et tilsvarende Forhold, var ved Paadømmelsen sindssyg, men frembød ifølge Retslægeraadets Erklæring Fare for at ville gøre sig skyldig i strafbare seksuelle Handlinger. Byretsdom-

men havde nøjedes med Beskikkelse af en Tilsynsværge.

M. H. t. Anvendelsen af § 78 om Fortabelse af borgerlige Rettigheder kan anføres to Domme, der ikke idømte Fortabelse, nemlig D. $12/6$ 1935 (betinget Straf af 80 Dages Fængsel for Pengeafpresning) og D. $5/11$ 1935 (80 Dages Fængsel for Ærefornærmelse og Bagvaskelse overfor Tjenestemand).

Ved Berigelses- og Sædelighedsforbrydelser er Fortabelse regelmæssig idømt, ligeledes ved D. $27/1$ 1933 efter § 164, 1. Stk., for falsk Anmeldelse til Politiet, hvorfor der straffedes med 40 Dages Fængsel, ved D. $29/3$ 1935 (1 Aars Fængsel for Legemsbeskadigelse af sagesløs Person) samt ved D. $3/9$ og $29/11$ 1935 (resp. 6 og 18 Maaneders Fængsel for Fosterdrab med Samtykke). Tiden har i Reglen været 5 Aar. 8 Aar er anvendt ved D. $15/4$ 1935, hvor der straffedes med 5 Aars Fængsel for Voldtægt, 10 Aar ved D. $20/11$ 1934 (1 Aars Fængsel for Dokumentfalsk), ved D. $4/4$ 1933 (6 Mdr. Fængsel for samme Forbrydelse), ved D. $26/10$ 1934 og $27/8$ 1935 (2 Aars Fængsel for groft uterligt Forhold) og ved D. $1/11$ 1935 ($2\frac{1}{2}$ Aars Fængsel for Brandstiftelse). For bestandig er borgerlige Rettigheder frakendt ved D. $16/5$ 1935 (18 Mdr. Fængsel for Bedrageri), ved D. $31/8$ 1934 (Sikkerhedsforvaring for Tyveri), ved D. $2/11$ 1933, $3/4$ og $13/11$ 1935 (Livstidsfængsel for Drab, Berigelsesforbrydelser m. v.) og ved D. $21/12$ 1933 (12 Aars Fængsel for Tyveri, Røveri og Vold).

D. $16/1$ 1934, der straffede en Gæstgiver bl. a. for Skyldnersvig, udtalte, at hans Borgerskab bortfaldt i Medfør af Lov Nr. 99 af 29. Marts 1924 § 42.

M. H. t. den i § 86 hjemlede Afkortning i Straffen af udstaaet Varetægtsfængsel kan mærkes D. $21/12$ 1933: i Straffetiden afkortedes 60 Dage som ved Landsretten, men intet yderligere for c. 2 Maaneders Hensiddens for at afvente Ankens Udfald, hvorved bemærkes, at Tiltalte selv havde anket. Ved D. $4/4$ 1935 toges der derimod

Hensyn til Varetægtsfængslets Opretholdelse under Anken. Sagen var her paaanket af det offentlige, der opnaede Skærpelse af Straffen.

Anvendelsen af § 54, Stk. 1 om Forvandlingsstraffen for idømte Bøder frembyder for Bøder over 25 Kr. — hvor de sædvanlige 2 Dages Hæfte overskrides — et noget broget Billede. Den hyppige Bødesats 200 Kr. er i Reglen omsat til 10 Dage men dog ogsaa til 15 Dage og endog 20 Dage, 300 Kr. en Gang til 14 en anden Gang til 30 Dage, 2000 Kr. en Gang til 60 en anden Gang til 30 Dage. Nærmere Begrundelse leveres ikke i Dommene, men disse maa formodes at anvende den gamle Regel om Fastsættelse efter den skyldiges personlige Forhold og Sagens øvrige Omstændigheder. Er Forvandlingsstraffen fastsat i den indankede Dom, vil der normalt ikke blive rørt ved dette Punkt.

Spirituspaalæg efter § 72, 1. Stk. blev ved D. $\frac{4}{4}$ 1935 givet for 5 Aar fra Løsladelse (Sædelighedsforbrydelse).

Konfiskation efter § 77 Nr. 1 anvendtes ved D. $\frac{5}{10}$ 1934 med Hensyn til ulovlig brugte Flag.

Der er truffet nogle Afgørelser om, til hvilken Kasse idømte Bøder skal indbetales:

D. $\frac{15}{10}$ 1934 om en paa Færøerne begaaet Overtrædelse af Lov Nr. 70 af 27. Marts 1929 bestemte, at Bøden skulde tillægges Færø Amtfattigkasse og ikke Statskassen, nemlig ifølge den uophævede Lov 10. April 1895 jfr. Lov 22. Marts 1855 § 19 g.

D. $\frac{22}{3}$ 1935 tillagde Silkeborg Købstads Kommunekasse og ikke Politikassen en Bøde efter Firmaloven af 1. Marts 1889, der intet bestemmer om den modtagende Kasse. D. $\frac{25}{4}$ 1935 har lignende Afgørelse ved Bøde efter Fremmedloven af 15. Maj 1875 jfr. Tillægslov af 31. Marts 1930. Plakaten af 19. Februar 1819 om Indbetaling i Politikassen af Bøder for Politiforseelser er altsaa ikke anset anvendelig, men derimod den almindelige Regel om Indbetaling henholdsvis i Købstadens Fattigkasse (Kommunekassen) og

Amtsfattiggassen af Bøder, der ikke er tillagt nogen bestemt Kasse jfr. Plan for København af 1. Juli 1799 § 184 og Reglementerne af 5. Juli 1803 m. v. Ved Lov om Landkommunernes Styrelse Nr. 88 af 25. Marts 1933 § 24 er Amtsfattiggassen nu indgaaet i Amtsfonden. Med denne Ændring maa det antages, at nævnte almindelige Regel stadig er anvendelig, dog kun ved Love, der er ældre end Ikrafttrædelsen den 1. Oktober 1933 af Lov om offentlig Forsorg af 20. Maj 1933, der ophævede denne udfyldende Indbetalingsregel. Senere Bødelove, der mangler Bestemmelse om den modtagende Kasse, maa antagelig forstaas derhen, at Statskassen skal modtage Bøden.

Processuelle Spørgsmaal blev afgjort ved D. $5/10$ 1934 der forkastede Paastand om, at en Sag om Straf for Flagning med Sovjetunionens Flag som angaaende en politisk Lovovertrædelse kræver Medvirken af Nævninger, og ved D. $29/1$ 1935, der modsat ØLR tog det først under Anken fremsatte Erstatningskrav under Paakendelse jfr. Rpl. § 995, næstsidste Stk.

Erstatning for Forstyrrelse af Stilling og Forhold tilkendes ved D. $29/1$ 1935 den som 14-aarig besvangrede Pige med 1000 Kr., hvilket Beløb skulde inddrages under Overformynderiets Bestyrelse. Til hendes Fader og Værge fastsattes 52 Kr. for Udgifter til hendes Barselfærd, idet dette Beløb maatte anses som udlagt for hende. Fra samme Synspunkt tilkendte D. $1/5$ 1935 Moderen til en besvangret Pige 195 Kr. for Udgifter ved Datterens Ophold hos hende efter Barnets Fødsel. D. $26/8$ 1935 tilkendte en som 14-aarig uterlig behandlet Pige 250 Kr. for Tort og Forstyrrelse af Forhold til Indbetaling i Overformynderiet.

Erstatning for Varetægtsfængsel efter Frifindelse i Straffesag gaves i D. $28/10$ 1935 med 400 Kr.

Erstatning i privat Straffesag tilkendtes ved D. af $22/12$ 1933 i tre samhørende privat forfulgte Ærefornærmelsessager, og i hver af disse tilkendtes der Sagsøgerne en Erstatning paa 10000 Kr. uden nærmere Specifikation.

Ved D. $\frac{9}{3}$ 1935 i den som offentlig Straffesag indankede Ærefornærmelsessag tillagdes der den fornærmede en Erstatning paa 1000 Kr. i Henhold til Ikrafttrædelseslovens § 15 uden Specifikation af Skadens Art og 100 Kr. til Omkostninger ved Kundgørelse af Dommen. Sagens Omkostninger for Landsretten nedsattes fra 2000 til 1000 Kr.

Det foregaaende vil have vist, at der indenfor den Ramme, der ved Retsplejeloven er levnet HR, har været Lejlighed til at træffe adskillige for Strafferetsplejen betydningsfulde Afgørelser. Hvis nye processuelle Ændringer skulde medføre, at Bevisbedømmelsen blev unddraget HR, vilde dette — ogsaa ifølge den hyppige Sammenhæng mellem Bevis- og Retsspørgsmaal — ikke undlade at øve mærkbar Indvirkning i indskrænkende Retning.
